

KARIN
PETERS

Soms zie je een wonder

Proloog

Die regenachtige zaterdagmiddag was het doodstil op de bosweg. Er waren geen wandelaars. Het was zo'n druilerige dag waarop de meeste mensen hun bezigheden binnenshuis zoeken. In de verte klonk het geronk van een zware motor, die steeds dichterbij kwam. De motor en een auto kwamen gelijktijdig door de bocht van de weg. Het lawaai van de motoren sloeg de stilte aan stukken. De ogen van het meisje op de motor straalden; het roodbruine haar wapperde naar achteren. De auto was pal achter haar, soms ook naast haar en dan gilde het meisje. De zachte bosgrond was zeker niet geschikt voor twee zware voertuigen naast elkaar. Weer kwam de auto naast het andere voertuig, remde weer af. Enigszins angstig keek het meisje over haar schouder, schudde het hoofd. Even bleef de auto achter, maar daarna kwam hij weer aanscheuren. Het meisje probeerde wat opzij te gaan, maar er waren veel boomwortels en een ervaren rijdstster was ze duidelijk niet. Slechts een moment raakte de auto de zijkant van het tweewielige voertuig, maar de motor raakte uit balans. Het meisje gilde toen ze recht op een boom afvloog. Wie kon haar nog redden? De autobestuurder stopte met piepende remmen en sprong uit de wagen. Het meisje lag in een vreemde houding naast de motor. De jongeman knielde bij haar neer, zijn gezicht was vertrokken van ontzetting. Even later kon men de man de bandensporen zien uitwissen. Hij besteedde veel aandacht aan de sporen die dicht naast de motorwielen te zien waren. Het was een precies werk en al die tijd lag het meisje daar. Toen hij klaar was, knielde de jongeman opnieuw bij haar neer en raakte met bevende handen haar gezicht aan. Daarna reed hij met hoge snelheid weg. Er waren geen getuigen op deze stille namiddag...

MICHELLE DE MEERN RAAPT DE POST VAN DE MAT. ZE ZAG HET DIRECT; er was een brief bij van het kindertehuis waar ze had gesolliciteerd. Zou het nu eindelijk wat worden? In haar haast scheurde ze de enveloppe kapot.

‘Geachte mevrouw. Tot onze spijt...’ Michelle las niet verder, dit soort brieven kende ze immers in alle variaties. Ze ging de kamer in, waar haar moeder juist koffie inschonk. Annet schoof haar een kopje toe.

‘Je ziet eruit of je wel een bakje kunt gebruiken,’ zei ze vriendelijk.

Onverhoeds schoten Michelle de tranen in de ogen. ‘Het lukt nooit, mam. Waarschijnlijk heb ik het verkeerde vak gekozen.’

Annet gaf niet direct antwoord. Het had weinig zin om met goedkope troost aan te komen, zoals ‘de moed niet verliezen, eens lukt het’, en dat soort opmerkingen. Michelle was nu ruim een jaar afgestudeerd. Ze had vele brieven verstuurd en was enkele malen voor een gesprek uitgenodigd. Maar tot een baan had dit alles niet geleid. Kinderpsychologie was dan misschien niet het “verkeerde vak”, zoals haar dochter het uitdrukte, maar het was ook niet zo dat de kranten vol stonden met vacatures op dat gebied. Voorzichtig zei ze: ‘Misschien zou je eens op iets anders moeten solliciteren.’

‘Iets anders? Wat, bijvoorbeeld? Het moet dan toch wel op hetzelfde vlak liggen. Ik kan moeilijk solliciteren als computerdeskundige.’

‘Je zou ook eens een landelijke krant kunnen inkijken. Het hoeft niet per se in deze omgeving. Begrijp me goed, ik wil je niet weg hebben. Aan de andere kant moet jij je door mij niet belemmerd voelen.’

Een beetje achterdochtig keek Michelle haar moeder aan. ‘Zie je het ineens helemaal zitten om in je eentje te wonen, mam?’

‘Ik heb de laatste jaren te veel beslag op je gelegd. Je bent nu bijna vierentwintig en ruimschoots volwassen.’

Michelle gaf niet direct antwoord. Ze had enige moeite met deze plotselinge ommezwaai van haar moeder. Hoewel Annet, als je het nuchter bekeek, natuurlijk gelijk had. Zij tweeën waren erg op elkaar aangewezen. De eerste jaren na haar vaders overlijden, nu ruim tien jaar geleden, was het vanzelfsprekend geweest dat Michelle veel thuis was. Hun leven was toen ingrijpend veranderd. In de eerste plaats door het verlies van de echtgenoot en vader, maar ook door de verhuizing naar deze flat. Er was een periode geweest dat Michelle regelmatig uitging. Er waren vriendjes geweest en speciaal de tijd van thuiskomen was een voortdurend twistpunt met haar moeder. Toen ze echter ging studeren, was ze in rustiger vaarwater gekomen.

Michelle zette haar lege kopje neer. ‘Ik ga dan maar eens een landelijke krant kopen,’ zei ze opstaand.

Annet bleef nog even zitten tot haar dochter was vertrokken. Ze wilde Michelle het huis niet uitsturen, maar soms had ze het gevoel dat ze elkaar te weinig ruimte lieten. Enkele jaren terug had Michelle een vriend gehad, een studiegenoot. Het was een aardige jongeman op wie niets aan te merken was. Ze had hem vriendelijk ontvangen, maar ze had zich zelden positief over hem uitgelaten. En toen de relatie werd verbroken, was ze stiekem blij geweest. Nu zag ze wel in dat ze in die tijd haar dochter te veel voor zichzelf wilde hebben. Het had haar moeite gekost het meisje met iemand te delen! Ze was er nu achter dat dat niet de juiste houding was. Ze waren te veel betrokken bij elkaars doen en laten.

Even dacht ze aan de tijd dat zijzelf met Eric omging. Lieve help, wat had ze toen tussen twee vuren gezeten naar haar gevoel. Op den duur had ze werkelijk moeten kiezen tussen hem en haar dochter. Toen was die keus niet zo moeilijk geweest, maar nu met Sjoerd lag het anders.

Ze beet op haar lip. Voorlopig was het beter als Michelle van niets wist. Want hoewel haar dochter een lieve, hulpvaardige meid was, kon ze bijzonder heftig reageren. Het meisje was ten tijde van Eric natuurlijk wel veel jonger. Ze zou nu toch zeker niet meer zeggen: 'Ik mocht geen vriend, waarom jij dan wel?'

Annet stond op en begon de kopjes af te ruimen. Michelle was veranderd, en de verstandhouding met haar dochter was de laatste jaren een stuk verbeterd. Annet wilde dat graag zo houden. Misschien was het toch de beste oplossing dat Michelle het huis uit ging. Tenslotte hoefde je niet minder bij elkaar betrokken te zijn als je niet voortdurend op elkaars lip zat.

Michelle was naar de bibliotheek gefietst en zat nu in de leesruimte met enkele kranten voor zich. Eén had ze al doorgewerkt. Die had niets anders opgeleverd dan enkele advertenties waarin verkoopsters werden gevraagd. Dat laatste trok haar echter totaal niet. Het liefst wilde ze als kinderpsycholoog verbonden zijn aan een of ander tehuis. Haar droom was om later een eigen praktijk te beginnen. Maar ze wilde eerst ervaring opdoen. Alles wat ze wist kwam nu uit haar studieboeken en enkele korte stageperiodes.

In het begin was ze blijven studeren en had ze trouw alle nieuwe publicaties bijgehouden. De laatste tijd had ze echter het ontmoedigende gevoel dat het totaal geen zin had. Al meer dan een jaar zat ze thuis en zeker vijftig sollicitaties waren de deur uit gegaan. Enkele malen was ze door de selectie gekomen en was ze met nog iemand overgebleven. Maar die

ander had dan juist dat ietsje meer. Was wat ouder, had enige ervaring opgedaan.

Ze dacht weer aan de opmerking van haar moeder: ‘Het hoeft niet per se in deze omgeving.’ Vreemd, dat Annet nu ineens was begonnen over het huis uitgaan. Tussen haar achttiende en eenentwintigste jaar was dit een steeds terugkerend discussiepunt geweest.

In die tijd had moeder een vriend gehad. Wat was ze vaak onaangenaam tegen Eric geweest. En niet tegen hem alleen, ook Annet had heel wat van haar te horen gekregen. Indertijd had ze het gezien als ontrouw aan haar vader. In die tijd had haar moeder alle argumenten uit de kast gehaald om tegen te houden dat ze op kamers ging. Liever had ze Eric opgegeven.

Terwijl ze de krant doorbladerde, viel haar oog ineens op een omlinjnde advertentie. ‘Noodkreet! Wij zoeken hulp voor een invalide vrouw. Lichte werkzaamheden. Wij wonen in een mooie omgeving in het oosten des lands. Onze voorkeur gaat uit naar iemand met een positief christelijke levensovertuiging.’

Michelle bladerde verder, om te blijven steken bij een annonce waarin een hoofd voor een kinderdagverblijf werd gevraagd. Zoiets zou wel in haar lijn liggen. Alleen, het was in Rotterdam. Haar droom over een tehuis midden in de bossen zou ze dan moeten laten varen. Toch was de omgeving voor haar erg belangrijk. Als ze dan toch het huis uitging, zou ze niet in een stad willen wonen. Ze bladerde weer terug in de krant. Ze wist niet wat haar intrigeerde in de advertentie, misschien het woord ‘noodkreet’. En zeker ook de omgeving. Even later kopieerde ze de beide advertenties.

‘Zoiets bedoelde ik nou ook weer niet... Het zijn waarschijnlijk oude mensen,’ zei Annet, de advertentie bestuderend.

‘Jonge mensen kunnen ook invalide zijn. Trouwens, ik heb nog niets besloten. Ik wil daar alleen eens gaan kijken.’

‘Ik heb ineens het gevoel dat je de indruk hebt dat ik je weg wil hebben en dat je daarom de eerste de beste...’

‘Nee, mam,’ viel Michelle haar in de rede. ‘Ik vind dat je gelijk hebt. Het is gewoon tijd dat ik zelfstandig ga wonen. Ik weet trouwens niet eens of ik daar wel woonruimte kan krijgen. Er is nog niets zeker.’

Wat wel zeker was: haar dochter zou zeer binnenkort het huis uit gaan. Annet wist dat ze het daar nog moeilijk mee zou krijgen, al zei haar verstand dat het zo het beste was. Toen vroeg ze: ‘Positief christelijk. Hoe leg jij dat uit? Aan die kant van het land is het heel anders dan in deze omgeving.’

‘Nou, je moet elkaar accepteren,’ antwoordde Michelle luchtig.

Annet zei niets meer. Haar dochter zou er stellig achter komen dat sommigen daar niet zo gemakkelijk over dachten. Michelle had een afkeer van een strenge geloofsovertuiging of een dweperig bijgeloof. Niettemin had ze een sterk geloof in de liefde en goedheid van een Macht boven haar. Zoiets kon echter met elkaar in botsing komen. Daarbij nam Michelle in de regel geen blad voor de mond.

Annet vroeg zich af of ze haar dochter moest waarschuwen zich in te houden. Haar moest zeggen voorzichtig om te gaan met andersdenkenden. Ze besloot het niet te doen. Ze zou haar moeten loslaten. Michelle was volwassen en verantwoordelijk voor haar eigen daden.

Toen Michelle in het landelijke dorp uit de bus stapte, trok ze onmiddellijk de aandacht. Twee pratende dames staakten hun gesprek en bekeken haar ongegeneerd. Een jongeman die een auto aan het poetsen was, hield nog net niet op met zijn werk, maar zijn bewegingen werden duidelijk trager. Een ouder echtpaar aan de overkant bestudeerde haar via een winkelruit.

Dit alles was niet direct geschikt om Michelle op haar gemak te stellen. Had ze misschien toch de verkeerde kleding aangetrokken? Natuurlijk, de felrode mantel viel wél op. Behalve haar leren jasje, dat weer te sportief was, volgens haar moeder, had ze echter niets dat warm genoeg was op deze kille januarimorgen. Het was toch te gek om een nieuwe jas aan te schaffen voor een sollicitatiegesprek, waarvan ze niet eens wist wat de uitslag zou worden. Michelle besepte niet dat ze meer opviel door haar lange blonde haar en de opvallende donkere ogen. Aarzelend keek ze nu om zich heen. De bus reed niet verder, het voertuig was alweer gekeerd. Zij moest een eind buiten het dorp zijn, had ze begrepen. Ze had de buschauffeur gevraagd of het hier soms het eind van de wereld was, omdat de bus gewoon omdraaide. De man had zijn schouders opgehaald en gemompeld dat die paar boerderijen niet van belang waren.

Resoluut stapte Michelle nu op de autowasser af. ‘Ik moet naar huize “De Wielewaal”. Is dat ver van hier?’

‘“De Wielewaal?” Dat is wel een halfuurtje lopen. Zal ik je even brengen? Stap maar in.’

‘Dat is erg vriendelijk, maar...’

‘Geen enkele moeite.’

Michelle had niet de moed te weigeren, temeer daar ze niet wist waar ze zijn moest. Toen ze op weg waren, vroeg ze: ‘Wilt u mij niet voor het huis afzetten, het laatste stuk wil ik graag lopen.’

‘Wat ga je daar eigenlijk doen?’ vroeg de man, die blijkbaar geen last had van bescheidenheid.

Michelle zag echter geen reden om geheimzinnig te doen. ‘Ze vragen iemand als hulp in de huishouding.’

De man knikte of hij er alles van begreep. ‘Je bent niet de eerste. Ik geef je alleen niet veel hoop dat je het lang volhoudt.’

Trouwens, wat moet zo'n aardig meisje als jij bij zo'n ingeslapen stelletje.'

Michelle antwoordde niet. Ze vond het niet nodig de man in te lichten over alle sollicitaties die op niets waren uitgelopen.

'Is dit je eerste baantje?' vroeg de man naast haar.

Ze knikte kort. Hij liet zich echter niet afschepen. 'Wat stond er in de advertentie?'

'Hulp en oppas gevraagd bij invalide vrouw. Van positief christelijke levensovertuiging,' dreunde ze op.

'En ook aan dat laatste voldoe je?' Hij vroeg het op een toon of hij hierover ernstige twijfels had.

'Zie ik er dan niet naar uit?' was haar wedervraag.

'Men moet in zo'n geval niet op het uiterlijk afgaan,' zei hij ontwijkend. Daarna remde hij af. 'Als je hier uitstapt, kun je het pad door de boomgaard nemen, dat snijdt enorm af. Over vijf minuten zie je het huis dan liggen. Ik neem aan dat ze weten dat je komt,' zei hij voor hij de wagen weer startte.

'Als de post hier normaal functioneert, moeten ze op de hoogte zijn,' reageerde ze kortaf, ineens geïrriteerd door zijn bemoeizucht.

'Ik wens je in elk geval succes.'

Toen de man de wagen had gekeerd, zag hij haar in zijn spiegel om de bocht verdwijnen. Deze jongedame leek hem niet bepaald een meegaand type. Ze had haar antwoord onmiddellijk klaar. Of ze daar in 'De Wielewaal' blij mee zouden zijn, betwijfelde hij.

Michelle stapte stevig door over het bospad dat de man haar had gewezen. Toen ze voor een hek kwam, keek ze even besluiteloos om zich heen. Daarachter was een stuk grond waar de bomen netjes in het gelid stonden. Dat moest de

boomgaard zijn waar haar begeleider het over had. Het hek was niet afgesloten, dus liep ze even later tussen de lage bomen door. De wind deed de dorre bladeren ritselen en hier en daar zag ze nog wat verdroogde appels liggen.

‘Wat moet dat hier?’

Ze schrok zo van de man die ineens tussen de bomen verscheen dat ze abrupt bleef staan. ‘Ik moet naar huize “De Wielewaal”.’

‘Wat doe je dan hier?’ Het klonk niet al te vriendelijk.

‘Iemand zei dat dit de goede weg was.’

‘Die iemand moet er een bizar gevoel voor humor op na houden.’

‘Is dit niet de goede richting dan?’ vroeg ze ineens onzeker.

De man keek haar aan en plotseling glimlachte hij. Hierdoor veranderde zijn gezicht totaal en leek hij niet veel ouder dan zichzelf. ‘Ik loop wel even mee. Ben jij soms weer een nieuwe hulp?’

‘Ik weet niet of ik word aangenomen,’ zei ze naast hem voortlopend.

‘Daarover zou ik me maar geen zorgen maken. Ze zijn blij als ze iemand hebben. Mijn naam is Niek Hulshof, ik ben de buurman.’

‘Als ik hier kom werken, zullen wij elkaar dus wel vaker zien?’ zei ze spontaan.

Met een vaag lachje keek hij haar even aan. ‘Daar zou ik maar niet te zeker van zijn. Zie je dat paadje? Als je dat volgt, kom je bij een sloot waar een plank over ligt. Via een hek, een smalle strook bos en een omheining kom je in de achtertuin van “De Wielewaal”. Succes.’ Hij scheen ineens haast te hebben, want voor ze antwoord kon geven of hem kon bedanken, was hij tussen de fruitbomen verdwenen.

Deze route was dan misschien korter, maar omslachtig was ze ook, dacht ze toen ze voetje voor voetje een brede sloot overstak, via een niet al te stevig uitziende plank.

Binnen enkele minuten zag ze de achterkant van een groot vierkant huis uit de jaren dertig. De vitrage van zowel de boven- als benedenverdieping was hermetisch gesloten. Het geheel zag er bijzonder ontoegankelijk uit.

Ze liep op de achterdeur af, met de bedoeling aan te kloppen, toen deze opeens openzwaaide. Een oudere man met een dichte, witte haardos zette enkele flessen buiten de deur. Toen hij zich weer oprichtte, zag hij haar staan. Er verscheen een trek van verbazing op zijn gezicht.

Michelle liep naderbij. ‘Ik ben Michelle de Meern. Ik heb u geschreven,’ zei ze verduidelijkend.

‘Mij geschreven? Dat is erg aardig. Waarover dan wel?’

‘Er stond toch een advertentie in de krant, waarin u een hulp vroeg?’

‘Ah. Jij komt je hulp aanbieden. Kom gauw binnen. Je komt als geroepen.’

Hij loodste haar de keuken door naar een gang, waar hij hoffelijk haar jas aanpakte en ophing. Daarna opende hij een deur naar een ruim vertrek. Het was er vrij donker, de overgordijnen waren half dichtgeschoven en er stonden zware meubels.

Bij de tafel zat een oudere vrouw, die haar onvriendelijk opnam. Michelle stelde zich opnieuw voor en zei waarvoor ze kwam. ‘Ik heb geen brief ontvangen,’ zei de vrouw kortaf. ‘Maar dat is niet vreemd, dat gebeurt ons wel vaker.’

‘Desondanks ben je toch zeer welkom,’ zei de man nu. ‘We hebben hard iemand nodig, Aafje, dat weet jij ook wel. Het zal Thomas’ taak aanzienlijk verlichten.’

‘Ik wil toch eerst wel eens weten wie zij is en wat haar bezielt om bij twee oudere mensen te willen werken,’ zei Aafje.

Een vriendelijke naam, die totaal niet bij de vrouw paste, dacht Michelle. Ze vertelde daarop hoe oud ze was en dat ze nu al een jaar vergeefs probeerde werk te krijgen.

‘Misschien ben je niet goed genoeg,’ merkte de vrouw tactloos op. ‘Mijn zoon is leraar Engels en geschiedenis en hij heeft nooit moeite hoeven doen om werk te krijgen.’

‘Thomas werkt al negen jaar; in die tijd was het waarschijnlijk gemakkelijker,’ suste de man.

‘Wat zou mijn taak hier zijn?’ vroeg Michelle zakelijk.

‘Licht huishoudelijk werk, boodschappen doen. Met Aafje wandelen.’ Nu pas zag Michelle dat de vrouw in een rolstoel zat. ‘En voor het kind zorgen, de zoon van Thomas.’

‘Woont hier een kind?’ vroeg Michelle hoogst verbaasd. Ze hoorde zelf dat het klonk of ze deze omgeving absoluut niet geschikt achtte voor een kind.

Plotseling reed de vrouw haar stoel naar het raam en tuurde naar buiten. Ze keek Michelle niet aan toen ze zei: ‘Ja. Thomas heeft een kind. Een zoon van hem en die... die...’

‘Aafje,’ klonk het waarschuwend van haar man.

‘Ik was het niet eens met dat huwelijk,’ ging de vrouw onverstoorbaar door. ‘Ze was lichtzinnig en ze stoorde zich niet aan God of gebod. Al haar familieleden zijn trouwens heidenen. Ik heb Thomas meermalen gewaarschuwd, maar hij wilde niet luisteren. Ik moet zeggen dat zij beiden wel gestraft zijn.’

‘Door wie en hoe?’ kon Michelle niet nalaten te vragen.

‘Door God. Hij liet haar verongelukken.’

Ontzet staarde Michelle haar aan. ‘Dat kunt u niet menen.’

‘Maar het is toch zo gebeurd,’ antwoordde Aafje. Het leek of er enige voldoening in haar stem klonk.

Michelle vond het niet op haar weg liggen om te zeggen dat zij een andere opvatting had over God.

‘Wanneer is dat gebeurd?’ vroeg ze zachtjes.

‘Het is al vijf jaar geleden. Thomas heeft nooit meer naar een vrouw omgekeken. Ik wilde dat hij een betrouwbare christelijke vrouw vond. Maar hij zegt dat hij genoeg heeft van zowel vrouwen als christenen. Dat laatste is nog het ergste... daar heeft zij voor gezorgd.’

‘Laat dit alles nu maar rusten, Aafje.’ Michelle hoorde aan de klank van zijn stem dat dit onderwerp meermalen ter sprake was geweest. ‘Wat denk je, meisje, zou je het hier willen proberen?’ Er klonk enige aarzeling in zijn stem, of hij het eigenlijk niet durfde hopen.

Dat deed Michelle zeggen: ‘Ik moet erover nadenken,’ hoewel ze even daarvoor had gedacht: dit is niets voor mij. ‘Ik zou wel een proeftijd willen aanhouden,’ bedong ze.

‘Natuurlijk; en na de proeftijd hou je het voor gezien, zoals de anderen vóór jou,’ klonk het bij het raam.

‘Aafje, je moet niet met wantrouwen beginnen,’ zei de man zachtmoedig. ‘Waarom kwam je eigenlijk door de achterdeur?’ schoot hem daarna ineens te binnen.

‘Iemand uit het dorp had mij de weg gewezen. En daarna kwam ik de buurman tegen.’

‘De buurman?’ Ze zeiden het gelijktijdig en op zo’n vreemde, paniekerige toon, dat Michelle haastig begon uit te leggen hoe het gegaan was.

‘Het is daar verboden terrein. Je mag daar zelfs geen voet zetten,’ zei de vrouw streng, toen ze klaar was met haar verhaal.

‘Maar die man, die Niek, wees mij zelf de weg. Hij zei niets over dat ik daar niet mocht komen,’ verdedigde ze zich.

‘Dat was alleen om alles over jou te weten te komen. Hij heeft je zeker uitgevraagd?’

‘Nee. Hij was juist aardig.’

‘Aardig? Die lui naast ons zijn allemaal schurken en hij is de ergste. Die brief van jou heeft hij natuurlijk ook onderschept. Alleen om ons dwars te zitten.’

‘Aafje,’ suste de man weer.

‘Bartel, ze kan het beter maar gelijk weten. Als ze hier komt werken, moet ze weten dat we niet met de burens omgaan. Nu niet en nooit... En nog iets, je naam kan ik niet fatsoenlijk uitspreken. Kan ik je Mieke noemen?’

‘Liever niet. Tot nu toe heeft ieder die dat wilde mijn naam kunnen uitspreken,’ reageerde Michelle geprikkeld.

De vrouw keek haar even opmerkzaam aan. ‘We zullen zien. Regel de rest maar met Bartel. Ik ben moe.’ Hierop reed ze de rolstoel naar de deur en verdween opmerkelijk snel.

Een beetje hulpeloos keek de man Michelle aan. ‘Ze heeft het niet gemakkelijk. Ik denk dat ze meestal geen prettig gezelschap is. Ze heeft vroeger zoveel gewerkt en nu is ze tamelijk hulpeloos. Ze kan dat maar moeilijk verwerken. Dat is ook een van de redenen dat we nooit lang hulp kunnen houden... We hebben boven een mooie kamer ter beschikking,’ vond hij toch nog een pluspunt.

‘Ik moet er echt over nadenken,’ zei Michelle weer.

‘Het enige dat ik kan zeggen, is dat ik bid dat je ons komt helpen.’

‘Dat maakt het voor mij wel moeilijk om nee te zeggen,’ antwoordde Michelle zacht.

‘Ik wil je niet onder druk zetten,’ zei de oude man bij het weggaan.

Toch voelde het wel een beetje zo, dacht Michelle toen ze weer buiten stond. Ze wilde geen geschenk uit de hemel zijn of een gebedsverhoring. Van zo iemand werd vast alleen goeds verwacht. En zij was een gewoon mens met fouten.

Een van die fouten was dat ze vlug kwaad werd, en een andere dat ze er soms te snel iets uitflapte en daardoor mensen kwetste. Als ze hier een volmaakt persoon verwachtten, zouden ze snel teleurgesteld worden.

Ze trok het hekje achter zich dicht en stond onverwacht tegenover een man met een kind aan de hand. Thomas, dacht ze. ‘U moet Thomas zijn en dat is dan zeker Koen.’

De man trok de wenkbrauwen op.

‘Dat begreep ik van uw ouders,’ vervolgde ze, waardoor zijn verbazing bijna komisch werd. Hij zei echter nog steeds niets en dat irriteerde Michelle. ‘We zullen elkaar wel vaker zien,’ zei ze uitdagend.

‘Als het aan mij ligt niet,’ zei de ander kortaf.

‘Nee maar, wat bent u vreselijk onbeleefd,’ zei ze kwaad.

Hij duwde haar zonder meer opzij en stapte het hek binnen, het kind met zich meetrekkend.

Nou, dat was niet bepaald een goed begin, dacht Michelle op weg naar de bushalte. Als ze dat werk al wilde hebben, dan had ze het nu waarschijnlijk verknald. Ze was er echter niet van overtuigd dat ze hier ooit nog terug zou komen. Er hing in dat huis een sombere sfeer die haar totaal niet aantrok. Aan de andere kant leek het haar juist een uitdaging de boel daar wat op te vrolijken.

Toen Thomas binnenkwam, keerde zijn vader zich van het raam af. ‘Je moet haar zijn tegengekomen.’

‘Wie bedoel je?’ vroeg Thomas op zijn hoede.

‘Wel, dat meisje. Ze kwam op de advertentie. Zij is tot nu toe de enige, en ik hoop echt...’

‘Daar kan geen sprake van zijn,’ viel zijn zoon hem in de rede. ‘Ze zegt alles wat haar voor de mond komt, ze past hier totaal niet.’

‘Hoe kun je dat nu al beoordelen?’

‘Van vrouwen weet ik meer dan jij, vader. Ik heb er iedere dag een stel in de klas. Meisjes weliswaar, maar dat maakt niet veel verschil.’

‘Wat wil je dan? Een butler?’ Bartels stem klonk ongeduldig.

‘Laten we het er niet meer over hebben. Zij is geen type voor ons, dat zie je zo.’

‘Ze ontmoette die van de andere kant. Hij heeft haar gezegd dat er weinig kans is dat we haar aannemen,’ zei Bartel slim, de waarheid een beetje verdraaiend.

Zoals hij verwacht had reageerde Thomas woedend. ‘Wat heeft die vent ermee te maken?’

‘Hij weet natuurlijk dat het ons niet lukt om een goede hulp te krijgen. Zijzelf schijnen daar nooit moeite mee te hebben.’

‘Zij hebben alleen een meisje voor de winkel. Dat is wel iets anders dan hetgeen wij van een hulp verwachten.’ Thomas begon Koens jas los te knopen. ‘Zijn er nog sinaasappels?’

‘Nee. Als we hulp hadden, zou zij die gemakkelijk hebben kunnen halen.’

‘Dat kan ik zelf ook wel.’

‘Maar dan moeten wij op Koen letten en dat wordt ons wel eens te veel.’

Thomas wierp zijn vader een achterdochtige blik toe. Bartel ontweek die blik en bemoeide zich met zijn kleinzoon. Hoewel hij absoluut van mening was dat God de zaken in de hand had, vond hij het toch geen bezwaar Hem af en toe een handje te helpen.